

Aristotel trăiește! Fără voia sa, Morris se simțea intrigat. Reveni la pagina de titlu, să mai citească o dată numele autorului: „A.J. Beamish, autor al romanelor *Fecioara frumoasă și frigidă, Mister total, Glynis din Glen* etc.“. Își continuă lectura:

Narațiunea cea mai bună este cea cu sfârșit fericit; urmează cea cu sfârșit nefericit, iar cea mai rea poveste este aceea care nu posedă nici un fel de încheiere. Novicele este sfătuit să înceapă cu un roman din prima categorie. De fapt, dacă nu ești un Geniu, nu e bine să-ți încerci puterile cu nici un alt tip de narațiune.

„Aici ai pus punctul pe i, Beamish“, murmură Morris. Poate că niște sfaturi atât de brutale nu le-ar fi stricat studenților înscriși la Engleză 305, în marea lor majoritate niște cretini, leneși și înfumurați, care-și închipuie că vor produce Marele Roman American dactilografiindu-și, pur și simplu, confesiunile și înlocuind numele proprii. Puse volumașul deoparte, ca să mai citească din el. Pe urmă, într-o bună zi, i-l va duce doamnei Swallow acasă, la ceas de cină, și va rămâne pironit în prag, salivând ostentativ.

Ceva îi spunea lui Morris că femeia gătea bine, iar el se mândrea cu faptul că putea depista o bucătăreasă bună în mulțime cu aceeași siguranță cu care identifica fetele gata să sară în pat la primul semn (cele două calități fiind rareori întrunite în una și aceeași persoană). Pronostica mâncare simplă și bună – nimic extravagant, dar porțiile vor fi generoase.

Din nou se auzi o bătaie în ușă. „Intră“, strigă Morris, sperând că pe doamna Swallow o muștrase conștiința și că făcuse calea întoarsă pentru a-l pofti să împartă cu ea un pui fript, la cină. Înăuntru dădu buzna însă un bărbat, un om mai în vârstă, mic de stat, vioi, cu o mustață uriașă și ochi de mărgică, strălucitori. Purta un sacou de *tweed*, plin de pete stranii, și înainta spre Morris cu ambele brațe întinse.

— Mmmmăă, mmmmăă, mmmmăă, bolborosea el. Mmmmmnăă, mmmmmnăă, Masters.

Înceleştându-i mâna în ambele palme, noul venit pompă aerul în sus și în jos cu brațul lui Morris.

— Mmmmmnăă Zapp? Mmmmmnăă în regulă? Mmmmmnăă ceașcă de ceai? Mmmmmnăă colosal.

Se opri din bolborosit, își înclină capul într-o parte și coborî pleoapa peste un ochi. Morris deduse că în fața lui se afla șeful Catedrei de Engleză de la Rummidge, întors de la partida de vânatoare ungu-rească, și că acesta îl invita să ia ceaiul cu el în Sala Comună.

Evident, reîntoarcerea Profesorului Masters era semnalul așteptat de toți ceilalți membri ai corpului profesoral. S-ar fi zis că un anumit tabu, numai de ei cunoscut, le interzisese orice contact cu Zapp, înainte ca șeful lor să-l fi primit oficial în sânul tribului. Acum, în Sala Comună a Profesorilor, se grăbeau cu toții să se adune în jurul scaunului lui Morris Zapp, zâmbind și trâncănind, întinzându-i cești de ceai și prăjiturile cu ciocolată, interesându-se de peripețiile călătoriei, de sănătatea lui, de tema pe care o cerceta, dându-i sfaturi întârziate cu privire la locuință și interpretându-i discret sunetele bizare scoase neîntre-rupt de Gordon Masters.

— Cum știți ce anume zice bătrânul? îl întrebă Morris pe Bob Busby, un bărbos ager, într-un blazer la două rânduri, cu care se pomenise mergând spre parcare – de fapt, nu mergând, ci alergând, căci Busby imprimase un ritm infernal, cu care picioarele scurte ale lui Morris n-ar fi putut ține, altminteri, pasul.

— Presupun că ne-am obișnuit cu el.

— Are gură de lup sau ce? Sau poate că-i intră mustața între dinți când vorbește?

Busby iuți și mai mult pasul.

— De fapt este un tip grozav, știi, zise el, cu o notă de reproș în voce.

— Chiar?

— Da, sau era. Așa mi se spune. Înainte de război a fost un tânăr cercetător de mare talent. A căzut

prizonier la Dunquerque, știi. Trebuie să-i acordăm circumstanțe atenuante.

— Ce a publicat?

— Nimic.

— Nimic?

— Nimic care să fi putut fi descoperit de cineva.

Cândva am avut un student, pe nume Boon, care a organizat o vânătoare bibliografică, pentru a afla ce a publicat Masters. I-a pus pe studenți să întoarcă pe dos Biblioteca, dar rezultatul a fost zero. Boon și-a păstrat premiul pentru sine. (Emise un râset scurt, lătrător.) Nemaipomenit de obraznic era Boon asta. Mă întreb ce s-o fi ales de el.

Morris era năucit, dar curiozitatea îl făcea să tropotească mai departe pe lângă Busby.

— Cum se poate? găfâi el, Masters este șeful Catedrei voastre?

— Asta s-a întâmplat înainte de război. Bineînțeles că Gordon era mult prea tânăr pentru a i se încredința o catedră. Dar prorectorul de atunci era un tip sportiv: vânător, pescar, iubitor de tir cu arme. I-a cunoscut pe toți candidații acasă la el, în Yorkshire, la o vânătoare de potârniche. Gordon, firește, l-a impresionat. Se spune că pretendentul cel mai îndreptățit să ocupe postul ar fi avut un accident de vânătoare. Sau că Gordon l-ar fi împușcat. Ceea ce nu-mi vine să cred.

Morris simți că nu mai poate ține pasul.

— Te rog să-mi dai amănunte data viitoare, strigă el după silueta lui Busby, care dispărea în bezna parcării prost iluminate.

— Da, da, noapte bună, noapte bună!

Judecând după cadența pașilor săi pe pietriș, Busby începuse și el să fugă. Morris rămase singur în întuneric. Flacăra sociabilității, aprinsă de întoarcerea lui Masters, se stinse tot atât de brusc pe cât irumpesese.

Ziua însă nu-și epuizase stocul de surprize. În aceeași seară, îi fu prezentat un membru al menajului O'Shea care, până atunci, fusese ținut ascuns. Doctorul bătu la ușă la ora obișnuită și îmbrânci înăuntru o adolescentă cam lălâie, dar nu lipsită de sex-appeal, cu părul negru ca pana corbului și obrajii supti, care

se opri, rușinoasă, în mijlocul odăii, frământându-și mâinile și privindu-l pe furis pe Morris printre genele lungi și negre.

— Asta-i Bernadette, domnule Zapp, spuse posomorât O'Shea. Probabil că ați zărit-o prin casă.

— Nu. Salut, Bernadette, zise Morris.

— Spune-i domnului „Bună seara“, Bernadette, porunci O'Shea, trăgându-i fetei un ghiont care o făcu să străbată toată camera, împleticindu-se.

— Bună seara, domnule, zise Bernadette, cu o reverență stângace.

— Manierele noastre mai lasă de dorit, domnule Zapp, zise O'Shea cu un fel de șuierat. Dar trebuie să fim îngăduitori. Acum o săptămână încă mulgea vacile în Sligo¹. Știți, e din rudele neveste-mii. Au acolo o fermă.

Morris înțelese că Bernadette venise să stea la familia O'Shea în calitate de slujnicuță. Ca supremă favoare, doctorul o adusese să se uite la televizor în seara aceea.

— Dacă nu vă deranjează, domnule Zapp.

— Cătuși de puțin. Ce-ai vrea să vezi, Bernadette, „Top of the Pops“?

— Ăăă... nu tocmai, domnule Zapp, interveni domnul O'Shea. Pe BBC2 se dă un documentar despre Măicuțele Plângerii și o mătușică a lui Bernadette face parte din ordin. Vedeti, aparatul nostru de jos nu prinde BBC2.

Aceasta nu era însă și ideea lui Morris privitor la ce înseamnă distracția de seară, așa că, după ce aprinse televizorul, se retrase în dormitor, cu un exemplar mai vechi din *Playboy*, sosit cu poșta. Întins pe penultimul loc de odihnă al regretatei doamne O'Shea, trecu cu un ochi de expert peste țâțele Domnișoarei Ianuarie și se cufundă în lectura foto-documentarului despre ultimele modele de automobile-sport, inclusiv acel Lotus Europa pe care și-l comandase. Una dintre puținele plăceri pe care își promisese Morris că și le va satisface în urma șederii în Anglia

---

1. Comitat în Irlanda.

era achiziționarea unui nou automobil sport, care să înlocuiască Chevrolet Corvair-ul cumpărat în 1965, la numai trei zile înainte ca Ralph Nader¹ să publice *La nici o viteză nu ești în siguranță*, micșorând astfel, peste noapte, valoarea de piață a automobilului cu aproximativ o mie cinci sute de dolari și răpindu-i lui Morris orice orgoliu de proprietar. O lăsase pe Désirée să vândă Corvair-ul pe orice sumă i s-ar fi oferit; nu putea fi mult, dar va face economie cu Lotus-ul dacă i se furniza în Anglia și și-l expedia singur acasă, în Euphoria. Fu bucuros să constate că *Playboy* avea cuvinte de laudă la adresa Lotus-ului.

Întorcându-se în living, după un trabuc, văzu că O'Shea adormise, iar Bernadette era amorțită de plicti-seală. Pe micul ecran, un grup mare de călugărițe, filmate din spate, intonau un imn.

— Ți-ai văzut mătușa? o întrebă.

Bernadette scutură din cap. Bătu cineva la ușă și unul dintre copiii lui O'Shea își vârî capul înăuntru.

— Vă rog, domnule, spuneți-i lui tata că a telefonat domnul Reilly că doamna Reilly a făcut iar o criză.

Apelurile de acest soi erau un lucru obișnuit în viața doctorului O'Shea, care se părea că petrecea pe drumuri o cantitate de timp fantastică – în orice caz, incomparabil mai mult decât doctorii americani care, știa Morris din experiență, nu te vizitau la domiciliu decât dacă erai cu adevărat mort. Trezit din moțăială, O'Shea plecă, bombănind și suduind în surdină. Se oferî s-o scoată și pe Bernadette din cameră, dar Morris îi spuse că n-avea nimic împotriva ca fata să rămână până la sfârșitul programului. El se întoarse în dormitor și după câteva minute auzi cum imnul religios se transformă subit în ritmul îndrăcit al unui *hit* la modă al grupului Jackson Five. Mai existau deci speranțe pentru Irlanda.

Dar după numai câteva clipe răsună un zgomot de pași care urcau scările, iar la televizor sonorul reveni la muzica sacră. Morris intră în living în chiar

---

1. Celebru avocat și publicist american, apărător al drepturilor consumatorilor.

clipa când doctorul O'Shea se năpusti înăuntru pe ușa cealaltă. Bernadette se făcu mititică pe scaunul ei, mutându-și privirile de la unul la altul, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama care bărbat o va lovi cel dintâi.

— Domnule Zapp, găfâi O'Shea, să mă ia dracu' dacă-mi pot porni mașina. Oare ați fi amabil să mă împingeți puțin la pornire? Aș apela la doamna O'Shea, dar deocamdată dă de mâncare copilului.

— Nu vreți să luați mașina mea? întrebă Morris, bălăbănind cheile.

Lui O'Shea îi căzu falca de uimire.

— Să vă dea Dumnezeu sănătate, domnule Zapp, sunteți foarte mărinimos, dar nu îndrăznesc să-mi iau răspunderea.

— Haideți, nu vă mai codiți. Nu-i decât o mașină închiriată.

— Da, dar cum e cu asigurarea?

O'Shea se lansă într-o disertație despre asigurare, atât de prolixă, încât Morris începu să se teamă pentru viața doamnei Reilly, așa că puse punct discuției, oferindu-se să-l ducă pe O'Shea chiar el. Doctorul îi mulțumi cu multă efuziune și o luă la galop pe scări în jos, strigându-i peste umăr lui Bernadette să plece din camera lui Morris.

— Nu te grăbi, îi șopti Morris fetei, și o luă pe urmele lui O'Shea.

În timp ce-l pilota pe Zapp pe străzile dosnice și prost luminate, doctorul îi lăudă cu multă extravaganta automobilul, un banal Austin, cam uzat, închiriat la aeroportul londonez. Morris se strădui, nu fără dificultate, să-și imagineze cum va reacționa O'Shea când îl va vedea șofând Lotus-ul de culoarea cojii de portocală arse, cu scaunele adânci, capitonate cu piele neagră, cu proiectorul telecomandat, cu farurile îngropate în caroserie, oglinzi retrovizoare aerodinamice și casetofon stereofonic cu opt piste. Maica lui Dumnezeu, va face un stop cardiac pe loc.

— Acolo jos, jos acolo, la stânga, zise doctorul O'Shea. Uite-l pe domnul Reilly în ușă, ne așteaptă. Să vă binecuvânteze Dumnezeu, domnule Zapp. A